

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 64

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 24

Segona reunió
tinguda el dia 17 de juny de 1981

SUMARI

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, quan falten dos minuts per a tres quarts de dotze del matí. Presideix el M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa.

*El primer punt a tractar en aquesta segona reunió és la **interpel·lació al Consell Executiu sobre l'equiparació de tarifes telefòniques d'extraradi amb tarifes telefòniques urbanes**. La formula el Diputat Sr. Ganyet, del G. Socialista (p. 1694). Respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 1695). Repliquen el Diputat Sr. Ganyet (p. 1696) i, després, l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 1696).*

*S'entra en el punt de les **preguntes amb resposta oral**. El Diputat Sr. Guitart, del G. Socialista, formula una **pregunta a l'H. Sr. Conseller de Treball sobre el Pla d'Ocupació contra l'Atur** (p. 1696). Respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 1697). Rèplica del Diputat Sr. Guitart (p. 1697) i, després, de l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 1698).*

*El Diputat Sr. Cigarrán, del G. Socialista, formula una **pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia sobre mesures per a evitar la pèrdua dels 1.600 llocs de treball en la multinacional Hispano Olivetti, S.A.** (p. 1698). Respon l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 1699). El Diputat Sr. Cigarrán (p. 1700) i l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 1700) fan ús del torn de rèplica, respectivament.*

*El Diputat Sr. García Sáez, del G. Socialista, formula una **pregunta al Consell Executiu sobre l'incompliment de l'article 10, apartat 5, de la Llei de Pressupost de la Generalitat per al 1981** (p. 1701). Respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 1701). Rèplica del Diputat Sr. García Sáez (p. 1702) i, després, de l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 1702).*

*La Diputada Sra. Mata, del G. Socialista, formula una **pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre el Collectiu d'Escoles per a l'Escola Pública de Catalunya** (p. 1703). Resposta de l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1704). La Diputada Sra. Mata, primer (p. 1705) i l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament, després (p. 1705), fan ús del torn de rèplica.*

El Diputat Sr. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana, formula una pregunta al Consell Executiu sobre la lluita contra els efectes d'una possible "marea negra" al llarg de les nostres costes (p. 1705). Respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 1706). El Diputat Sr. Casanovas, primer (p. 1706), i l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència, després (p. 1706), fan ús del torn de rèplica.

Finalment el Diputat Sr. Borràs, del G. p. de Convergència i Unió, formula una pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sobre la regulació dels preus agraris (p. 1706). Resposta de l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1707).

El M. H. Sr. President aixeca la sessió quan són dos quarts i quatre minuts de dues del migdia.

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, quan falten dos minuts per a tres quarts de dotze del matí. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa. Assisteix la Mesa el Lletat Sr. Vintró. Al banc del Govern seuen els Honorables Consellers Srs. Coll i Alentorn, Oller, Guitart, Carol, i Rigol.

**Interpel·lació al Consell Executiu
sobre l'equiparació de tarifes
telefòniques d'extraradi amb tarifes
telefòniques urbanes**

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

El punt següent de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'equiparació de tarifes telefòniques d'extraradi amb tarifes telefòniques urbanes, formulada pel Diputat senyor Joan Ganyet, del Grup Socialista.

El senyor Ganyet té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el dia 4 de maig es va escolar el termini de sis mesos que l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat va fixar-se, en nom del Consell Executiu, per resoldre, substancialment, el greu problema de la discriminació que sofreixen els habitants de les àrees rurals de Catalunya quan demanen la instal·lació d'un telèfon.

Aquesta afirmació s'incloïa en la resposta a una pregunta que jo mateix havia adreçat al Consell Executiu. En la formulació d'aquesta pregunta havia fet esment de la injustícia flagrant que significa per als habitants de les àrees rurals de Catalunya el fet que la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya —en virtut de l'Ordre ministerial del novembre del 1978, que diu que tots els nuclis habitats per menys de tres-cents veïns seran considerats com d'extraradi— apliqui les anomenades tarifes telefòniques d'extraradi, la qual cosa vol dir que per cada mig quilòmetre de línia hauran de pagar 25.000 pessetes. Això, senyores i senyors Diputats, representa, per a un nombre important de ciutadans, que l'accés a un servei públic tan essencial —que l'Estat ha d'assegurar evidentment per a tothom— els costa, de la seva butxaca, quantitats de diners tan considerables com 300.000 o fins 500.000 pessetes. És a dir, fins a trenta vegades més que al ciutadà no considerat d'extraradi.

Els posaré uns exemples: si quan jo vaig formular la pregunta havia posat l'exemple de Llessú, que els costava mig milió de pessetes la instal·lació d'un telèfon, a dife-

rència d'un telèfon a Lleida, a Girona o a on sigui, que costa al voltant de 15.000 pessetes, posar un telèfon a aquests nuclis que els citaré de la Cerdanya, i tots vostès han estat a la Cerdanya —i sembla potser, els caps de setmana, que allà no hi ha problemes—, a Tallendre, per exemple, els costa 300.000 pessetes, a Éller, 400.000 pessetes, a Ordèn, 250.000 pessetes. ¿Com pot ser que es mantingui encara aquest impost addicional, perquè és un impost addicional, que grava els qui fan encara l'esforç de viure en pobles de minsa població?

Es capgira, senyores i senyors Diputats, un dels principis que les societats industrials i desenvolupades han anat decantant al llarg dels darrers lustres; el principi que cal lluitar contra la tendència a les excessives concentracions urbanes, amb el consegüent abandó del medi rural. Aquí, amb l'aplicació sistemàtica de l'esmentada Ordre ministerial, es fustiga durament els qui volen restar a les àrees no urbanes del nostre país.

Malament podrem incidir en el procés que hauria de menar a l'assoliment d'una Catalunya més equilibrada si no resollem problemes que ens acuiten tant com ara aquest; problemes tan concrets com aquest. És bo que s'avanci cap a la redacció i l'aprovació del Pla Territorial de Catalunya, però la resolució dels impostos addicionals que colpeixen les rodalies farà que les grans declaracions es converteixin en accions de Govern no efectives.

L'Honorable Conseller de Política Territorial va informar la Cambra de l'inici de converses amb el delegat a Barcelona de la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya, que permetien assegurar canvis substancials en el preu d'instal·lació de telèfons d'extraradi en el termini de sis mesos al nostre país. Però se n'han escolar ja set i aquest Parlament no ha conegut oficialment —i penso que tampoc no oficiosament— cap notícia respecte a alguna variació de l'impost addicional al qual feia referència ara mateix.

Senyores i senyors Diputats, hem llegit quelcom a la premsa, fa uns dies, que parlava d'una acció parlamentària de la Minoria Catalana al Congrés dels Diputats de Madrid, però, evidentment, la Minoria Catalana no és el Consell Executiu de la Generalitat. Em penso que no ho és. La meua pregunta demanava, malgrat tot, una acció institucional de la Generalitat, i aquesta acció, lamentablement, no s'ha produït. La Generalitat de Catalunya i, en especial, el Consell Executiu han d'intervenir, han de voler intervenir en un afer que afecta tants ciutadans i que s'orienta cap a la consecució de l'autèntica igualtat d'oportunitats al nostre país.

Per què el Consell Executiu ha restat passiu? Per què es

va marcar un termini que no s'ha complert? No per posar traves a cap exercici de Govern, sinó, ben al contrari, amb la voluntat d'assegurar la resolució d'aquest gravíssim problema, i amb la voluntat de posar les bases perquè s'assoleixi una pràctica seriosa de joc parlamentari a Catalunya, és la raó per la qual presento aquesta interpellació al Consell Executiu:

Creu realment el Consell Executiu necessària l'equiparació de les tarifes telefòniques d'extraradi amb les tarifes telefòniques urbanes?

S'ha produït una autèntica negociació entre la Generalitat i la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya respecte a aquest tema? En cas afirmatiu, en quins termes exactes? I, finalment, ¿cal interpretar l'absència de resultats concrets en els mesos transcorreguts, des de la resposta de l'Honorable Conseller, com l'evidència de la impossibilitat del Consell Executiu de la Generalitat per a resoldre un problema tan greu?

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors membres del Parlament, durant la primera reunió, tinguda el dia 4 de novembre de l'any 1980, de la Sessió Plenària número 11 del Parlament de Catalunya, l'il·lustre Diputat senyor Joan Ganyet i Solé, del Grup parlamentari Socialista, va efectuar determinades preguntes referents al servei de comunicació telefònica en els petits nuclis de les comarques pirinenques i en altres àrees rurals de Catalunya. Les preguntes esmentades foren contestades oralment per l'Honorable Senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques en el decurs de l'esmentada Sessió Plenària, i així consta en els fulls 540 i 541 del *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya*, en el seu número 20.

En la resposta oral de l'Honorable senyor Conseller, es fa esment que la preocupació de l'il·lustre senyor Diputat és compartida plenament pel Consell Executiu de la Generalitat, i, per tant, s'ha d'entendre que el Consell Executiu fa seves totes les inquietuds que tendeixen a la resolució justa i equànime de la instal·lació d'un servei telefònic efectiu i no discriminat en les àrees rurals de Catalunya.

En la seva intervenció, l'Honorable senyor Conseller, tot i tenir en compte les converses mantingudes amb la Direcció regional de la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya a Barcelona i el que es preveu en l'Estatut de Catalunya, en el sentit de definir les competències de la Generalitat quant a participació en els òrgans de gestió de les empreses estatals, i atès el sentit plenament manifestat en totes les instàncies de la necessitat de superar el terme condicionant amb què es contempla el tractament de les instal·lacions telefòniques en zones rurals a través del vigent Reial Decret 3418/1978, del 29 de desembre, va manifestar davant el Ple de la Cambra el seu compromís, matissat en els termes a què anteriorment s'ha fet esment, que en el termini màxim de sis mesos podrien assolir determinades reduccions en el cost de la instal·lació telefònica en àrees rurals. No és menys cert que l'Honorable senyor

Conseller, en les seves declaracions, va fer esment que el cost de la instal·lació dels serveis telefònics en àrees rurals és molt més elevat, per raons òbvies, que el cost de la instal·lació telefònica en àrees urbanes, i que, en tot cas, s'havia de tenir en compte un tractament distintiu entre els serveis telefònics de necessitat i el servei telefònic de suplència en segones residències, així com establir la possibilitat d'haver de contemplar, per part de la Cambra, determinades partides especials de subvenció per tal de fer front a l'establiment, en les nostres contrades rurals, d'un servei tan elemental en la vida moderna com és el servei telefònic.

Dit això, i en relació amb les tres preguntes concretes que en la seva interpellació al Consell Executiu formula l'il·lustre senyor Diputat Joan Ganyet i Solé, cal dir això que segueix: a) El Consell Executiu creu important de matissar la diferència entre els costos de primera instal·lació de servei telefònic en les àrees rurals i els costos de les tarifes telefòniques aplicables en zones d'extraradi en relació amb les tarifes telefòniques urbanes.

Queda palès en la manifestació feta anteriorment, al llarg de la resposta de la present interpellació, que els costos d'instal·lació han d'ésser analitzats sota una perspectiva distinta a la contemplada en el ja esmentat Reial Decret 3418, de 19 de desembre del 1978. No obstant això, el Consell Executiu creu necessari que, pel que fa a l'estricta aplicació tarifària per a l'ús del servei, les tarifes entre les zones urbanes i d'extraradi han d'ésser equiparades.

b) Com ja s'ha dit en la resposta oral de l'Honorable senyor Conseller, les converses amb la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya han estat mantingudes en el si d'una Comissió que podria considerar-se a tot efecte informal, puix que durant el temps transcorregut no ha estat possible d'incloure en el calendari de treball de la Comissió Mixta de Transferències i, consegüentment, resoldre la presència de la Generalitat en el si dels òrgans de gestió de l'empresa estatal que ens ocupa, d'acord amb el que es preveu en l'Estatut.

c) No cal interpretar l'absència de resultats concrets durant els mesos transcorreguts com a evidència de la impossibilitat del Consell Executiu de la Generalitat per a resoldre un problema tan greu com el que ens ocupa, encara que, d'acord amb el contingut de l'Estatut, que l'il·lustre senyor Diputat interpellant coneix, en cap moment el poder no pugui assolir en aquest tema, perdó, encara que el poder que pugui assolir en aquest tema el Consell Executiu de la Generalitat no pot donar-li capacitat unilateral de resolució dels esmentats temes. Quedarà el Consell esperant el desplegament estatutari per tal de poder assumir en la seva plenitud les seves màximes competències que siguin aconseguides per la Generalitat en el si de les negociacions que s'han de dur a terme a través de la Comissió Mixta.

És voluntat, no obstant, del Consell Executiu, de prosseguir en la tasca de superació dels condicionants que han impossibilitat el compliment dels terminis inicialment fixats, esperant de posseir ben aviat els estris necessaris per a poder-ho fer possible.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ganyet desitja el torn de rèplica?

El Sr. GANYET (*de l'escó estant*): Des de l'escó, si m'ho permet el senyor President.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. GANYET: Agraïxo la resposta de l'Honorable Conseller. Efectivament, el Consell Executiu no ha complert el termini que ell mateix es va marcar, i penso que això no és bo, perquè això afecta la credibilitat del Govern de Catalunya. M'ha preocupat, de la resposta de l'Honorable Conseller, el que ha dit que les converses mantingudes entre la Generalitat i la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya han estat converses informals.

Jo penso que el problema és un problema greu, que afecta cada dia molts ciutadans de Catalunya, i que això no és bo que entri dins dels viaranys de la informalitat. Agraïxo la voluntat manifestada per l'Honorable Conseller de continuar treballant en aquest camp, però jo diria que el procés d'ompliment de competències a la Generalitat és dinàmic i no és bo que es rigiditzi. El problema dels telèfons existeix, no podem estar esperant terminis de sis mesos contínuament. L'impost addicional, al qual feia referència, existeix. Un nombre important de ciutadans del nostre país són tractats, jo penso, injustament, quan demanen de disposar d'un mitjà tan elemental de comunicació com ho és el telèfon; és a dir, quan demanen un servei públic elemental. Jo acabaré la meua intervenció dient que estic segur, i això ho dic en nom del Grup Socialista, que calen preus polítics per als telèfons rurals a Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA (*de l'escó estant*): Bé, voldria fer una petita rectificació de l'afirmació de l'il·lustre Diputat interrogant, en el sentit que jo he parlat que la comissió era informal o podia considerar-se informal, no que les converses fossin informals, i menys en el sentit que després ell ha matisat, potser amb una certa mala intenció —i que em perdoni el judici—, que es tractava d'una informalitat, cosa que, evidentment, és diferent d'una conversa i, fins i tot, d'una comissió informal.

Bé, en aquest sentit —que em perdoni el judici d'intenció, si és que no era aquesta la seva intenció—, voldria dir que aquests contactes amb la Companyia Telefònica han estat molt sovint efectius, i no precisament en el terreny que el Diputat interrogant planteja, que ja comprendrà que és una cosa que s'escapa de les possibilitats d'una conversa en una comissió informal fins ara, però sí en altres mesures que han obtingut uns resultats efectius. Recordo, precisament, i ho poso com a via d'exemple, però no com a cosa, vaja, que sigui exhaustiva, sinó purament indicativa, que fa uns quants mesos vam fer observacions respecte precisament a aquestes comarques per les quals l'il·lustre Diputat interrogant s'interessa, i per les quals ens interessem tots, en el sentit de demanar que molt aviat fossin instal·lades i inaugurades centrals automàtiques a l'Alt Pallars, al Pallars Sobirà, i tenim la satisfacció de poder dir que ja en aquest moment estan iniciant el funcionament centrals automàtiques a la banda de la vall Ferrera, a Àreu, i que dintre d'aquest mateix any funcionaran les de Llavorsí i les de Ribera de Cardós, i això és

fruit, precisament, d'aquestes converses molt informals dins d'aquesta Comissió realment informal.

Gràcies, senyor President.

Preguntes amb resposta oral

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Treball sobre el Pla d'Actuació contra l'Atur

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al darrer punt de l'ordre del dia: preguntes amb resposta oral. D'acord amb la llista de què disposen els senyors Diputats, la primera de les preguntes és la que formulen a l'Honorable senyor Conseller de Treball els Diputats senyor Luis Andrés García, Joan Codina i Xavier Guitart, del Grup Socialista, sobre el Pla d'Actuació contra l'Atur.

Per a formular la pregunta té la paraula el Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el dia 21 d'abril, en el curs d'una sessió a la Comissió Social del Parlament, i en parlar del tema de l'atur, el senyor Conseller de Treball ens deia que —i cito les seves paraules— «una de les poques eines que tenim és revestir-nos de l'autoritat moral que ens dona el fet d'ésser a la Generalitat com a representació institucional bàsica política davant de Catalunya, anar a Madrid i arrencar-los els diners. Vostès saben —deia— que nosaltres, juntament amb les centrals sindicals i els ajuntaments, hem pogut donar ocupació a unes quatre mil sis-centes persones durant tres mesos i que a aquestes persones se'ls està acabant el contracte. Jo els voldria indicar també que estem treballant per la continuïtat d'aquests diners, perquè creiem que a Catalunya hi ha aproximadament unes deu mil llars que realment estan en una situació difícil i molt dura».

D'altra banda, el dia 27 de març d'enguany, el President Pujol rebia una comissió d'alcaldes de les comarques afectades pel Pla d'Actuació contra l'Atur, que li exposà la greu preocupació que existia davant la finalització de l'experiència, molt positiva, de la inversió de mil tres-cents milions de pessetes de l'ocupació comunitària, sense possibilitat d'oferir cap continuïtat d'ocupació als treballadors aollits a aquest Pla. Efectivament, el mes d'abril va finalitzar el Pla d'Actuació contra l'Atur que es posà en pràctica a les comarques del Barcelonès, Vallès Oriental i Occidental, Baix Llobregat i Barcelona mateixa, sense que tinguem cap tipus d'informació sobre la situació de continuïtat o de ruptura d'aquesta experiència, a excepció del rumor, que cada cop s'acosta més a la certesa, que efectivament no arribarà cap partida de Madrid destinada a aquesta inversió.

És per aquesta raó, que ens preocupa, que hem formulat aquesta pregunta a l'Honorable Conseller de Treball: Ha pres alguna mesura la Conselleria de Treball per a la consecució del Fons d'Ocupació Comunitària per a Catalunya? En cas afirmatiu, en quin estat es troben aquestes mesures? Quines dificultats existeixen per a llur ràpida obtenció? En cas que no s'obtinguin els fons necessaris per a continuar aquesta experiència, quines mesures concretes pensa adoptar la Conselleria de Treball per fer front a

aquesta greu situació dels treballadors en atur i sense subsidi?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar la pregunta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per a contestar la pregunta que m'ha formulat el Diputat senyor Guitart, jo voldria precisar dos criteris previs: el primer és que probablement un tractament de la qüestió de la desocupació excessivament o parcialment tecnocràtic ens podria portar a dir que l'atur és conseqüència d'unes causes i que hem de dirigir tota la política a redreçar les causes que provoquen aquestes conseqüències. Jo voldria aportar aquí el criteri, que probablement la setmana que ve tindrem ocasió d'aprofundir, que aquest seria un tractament parcial i que realment cal assumir les conseqüències d'aquestes causes, sobretot quan tenen una dimensió sociològica tan important i quan, sobretot, no tenen la xarxa prou consistent des del punt de vista de la dotació de béns socials com perquè les persones que es troben en aquesta situació no siguin indefenses. Aquest és un criteri que vull aportar a l'hora de valorar l'experiència de l'ocupació comunitària al voltant dels mil tres-cents milions.

Un altre element: vostès saben que des d'una comunitat autònoma, i, d'això, també tindrem ocasió de parlar-ne properament, no hi ha aquells mecanismes de sobirania financera, de sobirania de comerç exterior, etc. que poden provocar un tractament important d'aquestes causes que pugui redreçar la situació. Però en canvi té, a l'altre cantó de la balança, tota una altra colla d'elements com ara el d'estar més a prop de les situacions, el d'estar molt a prop dels problemes que estan patint la gent i de poder aglutinar voluntats. Aleshores, això ens porta a un tipus de tractament molt institucionalitzat, en el sentit que davant del problema de la desocupació no hi ha uns mecanismes prou determinants per redreçar les coses des de Catalunya, però sí que hi ha, en canvi, una capacitat de convocatòria i d'aglutinar. I d'aglutinar què? Jo penso que d'una manera important cal aglutinar les diverses institucions públiques perquè el problema de la desocupació sobretot amb un quadre d'assistència social poc consistent, no se'ns desbordi i en definitiva no creem criteris d'ingovernabilitat. I, per tant, el tractament del problema de la desocupació, quan es refereix als mil tres-cents milions, ha estat una qüestió portada per institucions com la Generalitat, com els ajuntaments de les comarques on això es va referir, i les centrals sindicals.

Jo diria que aquests dos criteris, un tractament de l'atur no únicament i exclusivament des de les seves estrictes causes econòmiques, sinó també a través dels seus efectes, amb el criteri de governabilitat que hi ha al darrera i, segon, un tractament d'aquests efectes a través d'un compartir responsabilitats les institucions que donen la cara, molt probablement sense prou poder efectiu per poder-ho redreçar, però sí sumant esforços, és, em sembla, la línia en la qual s'ha tractat el tema de l'ocupació comunitària i a partir de la qual hem de veure quins recursos tenim per a poder-la continuar.

En l'entretemps vostès saben també que hi ha hagut un pacte molt important —i també molt probablement

tindrem ocasió de parlar-ne la propera setmana a Madrid— sobre el tema de l'ocupació. Un pacte entre Comissions Obreres, UGT, la CEOE i l'Administració central. A través d'aquest pacte, tot el que és el cobriment de les persones que estan desocupades sofreix una transformació important. Jo simplement em referiré a una qüestió perquè toca directament la pregunta que m'ha formulat el senyor Diputat. A través del desenvolupament de la Llei Bàsica de l'Ocupació, a tots aquells aturats que no cobren el carnet del subsidi d'atur, que tenen càrregues familiars, se'ls amplia una subvenció per valor del setanta-cinc per cent del salari mínim interprofessional, perquè puguin tenir els recursos mínims per poder subsistir, i se'ls garanteix això durant nou mesos.

Aquesta Cambra entendrà perfectament que això pot modificar les condicions d'aquest col·lectiu dels aturats no subsidiats. Aquesta és una data important. A les negociacions que hi ha hagut a Madrid, concretament amb el Ministre de Treball actual, sobre això, ell diu que destina tota la partida de què disposa el seu pressupost a això, i a canalitzar tota la partida de l'ocupació comunitària a Andalusia i a Extremadura. Aquesta és la resposta del Ministre. Molt probablement, els que han anat seguint de prop aquesta negociació de centrals sindicals, la patronal i l'Administració central, han posat també aquest tema de l'ocupació comunitària a Catalunya probablement i, en tot cas, han vist la dificultat de poder trobar recursos en aquest sentit.

Quina és la resposta en aquest moment concret per a continuar això? Se'm va dir que a través d'organismes del Departament ministerial de Madrid d'Agricultura, amb el seu corresponent traspàs a la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat, és a dir, a través de l'IRYDA i de l'ICONA, vindria una quantitat de diners important per a la ocupació comunitària, amb accions específiques com són la repoblació forestal, la neteja de boscos, la neteja de camins, etc., en tot aquest ordre. D'altra banda, no ens han promès, al revés, ens han dit que no tenen diners per a continuar l'experiència dels mil tres-cents milions. Aleshores, la Generalitat, a través del deute públic, que d'una manera o altra serà informat o serà parlat al Parlament, no sé en quin àmbit, tenim pensat destinar una quantitat de diners important per estar en la suplència de com quedi aquest quadre de bonificacions a què jo em referia, de la Llei Bàsica d'Ocupació, i fer-ho amb l'estil positiu, al meu entendre, amb què s'ha fet en col·laboració amb centrals sindicals i amb els ajuntaments. I aquesta dotació de partida és la que ens permetrà estar a l'aguait de la gent que pugui quedar més discriminada respecte a aquest nou quadre de bonificacions i, a la vegada, continuar amb aquest entroncament institucional que des del meu Departament es valora com a molt necessari, de fer front a l'atur d'una manera conjunta, ho torno a repetir: ajuntaments, centrals sindicals i Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Guitart desitja replicar? (Pausa.) Té la paraula el senyor Guitart.

El Sr. GUITART: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la pregunta en realitat tenia dues parts; la primera part era si arribava o no arribava aquesta

partida. Ha quedat explicat que no arriba perquè aquests mil tres-cents milions no hi són, i en canvi s'ha parlat de les inversions de l'ICONA i de l'IRYDA, que són inversions generals de l'Estat que funcionen, que directament no tenen res a veure amb això, malgrat que puguin generar o no ocupació, però aquesta és una inversió normal que, és clar, no és pot passar d'un sac a l'altre sac permanentment perquè, és clar, aleshores resulta que el tema concret queda per contestar.

El que és més preocupant és la segona part de la pregunta, que deia que en aquesta eventualitat que no arriben els milions, quines previsions té la Conselleria. I aquesta segona part, sincerament, nosaltres no la veiem contestada, senyor Conseller, i ens preocupa. Ens preocupa perquè la situació de l'atur és greu i perquè no veiem que a Catalunya s'estigui fent una política clara i concreta respecte a aquest tema. Nosaltres podríem fer una mica d'història i podem recordar aquella esmena de regionalització del fons que els Socialistes manteníem a l'entorn de la discussió dels Pressupostos Generals de l'Estat. Va ser una tesi no aollida —Pressupostos també aprovats amb el suport del Grup de Convergència i Unió. Aquesta tesi probablement hauria permès una clarificació i una racionalització d'aquests tipus de fons per a fer front a l'atur, perquè no es tracta, creiem nosaltres, com deia el senyor Conseller a la Comissió, d'anar simplement a Madrid a intentar arrencar el que puguem, sinó que es tracta de defensar serenament però decididament allò que ens pertoca en el terreny més objectiu possible. És el que creiem nosaltres.

Recordem també que en els Pressupostos de la Generalitat nosaltres vam defensar el manteniment de la partida dels dos-cents milions que la Conselleria de Treball havia ofert com un inici d'un fons possible i que la mateixa Conselleria, inexplicablement, va retirar; i recordem també que nosaltres vam presentar un fons d'inversió obert a l'ocupació que es podia anar desenvolupant, i que aquest fons tampoc no va ésser acceptat. Aleshores, és clar, nosaltres ens preguntem quina política s'ofereix a canvi, i nosaltres, sincerament, no veiem res de concret. Ni tan sols no podríem parlar dels acords adquirits en aquest terreny pel Consell Executiu en el mateix Parlament de Catalunya, i que, com es pot comprovar en la lectura del *Diari de Sessions* número 51 sobre la sessió tinguda el dia 21 d'abril d'enguany a la Comissió de Política Social, en el curs de la qual nosaltres vam preguntar sobre els esmentats compromisos, la resposta va ser, en tot cas, sempre divagant amb el comú denominador que no s'havien complert els terminis d'accions que s'havien d'emprendre per fer front a l'atur aquí a Catalunya.

Aleshores a nosaltres ens preocupa això, a Catalunya nosaltres què fem per l'atur, què fem per l'ocupació comunitària? I això, nosaltres, sincerament, veiem que no està a l'alçada que hauria d'estar. Nosaltres pensem que seria injust donar tota la culpa de com està l'atur a Catalunya al Consell Executiu, però sí que ens creiem en l'obligació de demanar amb tota fermesa la responsabilitat deguda per la manca de política clara i concreta del que pot fer el Consell Executiu i que des del punt de vista nostre no fa. Aquesta conducta, nosaltres pensem que és una conducta de fugir d'estudi sovint i de sortir del tema en direccions diverses, i això no solament desmereix les institucions de

Catalunya sinó que realment pot produir situacions extraordinàries de reivindicació que cap de nosaltres no està interessat en què es produeixin. Aleshores, nosaltres pensem que efectivament cal una política més clara, més concreta, que espero que la puguem debatre quan en tinguem ocasió en el debat monogràfic sobre l'atur. Però, en tot cas, deixem constància de la nostra preocupació per aquest tema que és un tema que considerem de primera importància a Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Treball té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el que pot desmerèixer les institucions de Catalunya seria treure conclusions maximalistes d'una pregunta parlamentària, i voldria concretar d'una manera molt clara què és el que he dit.

Servidor ha dit que per a continuar l'ocupació comunitària, destinarem una part del deute públic, i això són diners. Segon, la transparència en aquest sentit me l'han feta veure sobretot a través del meu tractament i del meu diàleg amb els ajuntaments i amb les centrals sindicals. Aquest Departament té consciència que està fent un esforç de col·laboració amb els ajuntaments i amb les centrals sindicals en aquesta qüestió. A mi m'agradaria poder tenir ara tota la relació de dades de reunions i com compartim aquestes preocupacions. Senyor Guitart, de debò que el tema de l'ocupació comunitària, com que és un tema amb el qual no es pot jugar per la gravetat dels problemes que representa, intento recolzar-me en els ajuntaments i en les centrals sindicals tant com puc, i no regatejo el diàleg i la presa de decisió conjuntament amb ells. Tingui present que aquesta és la línia de la transparència, en aquest sentit; jo diria que ho comparteixen persones que poden estar prop de vostè, i probablement descobrirà que és de total transparència.

I d'allà on no n'hi ha, o d'allà on no en tenim, no en raja, i quan no en raja ens l'hem d'inventar nosaltres; i el que ha fet la Generalitat en aquest moment és intentar destinar una partida per continuar això, en col·laboració amb els ajuntaments, amb molts dels quals vostè pot estar molt a prop, perquè els coneix i poden ser companys de vostè.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia sobre mesures per a evitar la pèrdua dels 1600 llocs de treball en la multinacional Hispano Olivetti, SA

El Sr. PRESIDENT: Passem a la segona pregunta, que és la que formulen al senyor Conseller d'Indústria i Energia, els Diputats senyors García Sáez i Carlos Cigarrán. Per a formular-la, té la paraula el senyor Cigarrán.

El Sr. CIGARRÁN: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, la pregunta que nos ocupa hace referencia al problema de la empresa Hispano Olivetti, que ya en el último Pleno celebrado en esta Cámara ha sido objeto de dos preguntas hechas al Conseller de Treball. Yo, personalmente, y mi Grupo nos congratulamos de la respuesta que el Conseller de Treball ha dado aquí com-

prometiéndose públicamente a denunciar una actitud injusta de la empresa ante la situación que se planteaba en Hispano Olivetti, i que creemos que en cuanto a denuncia, pues es positivo, es positivo incluso que se deniegue el informe o que se informe desfavorablemente del tema de la regulación, o del expediente de regulación que pretende. Pero creemos que el Consell Executiu además de ese tipo de cuestiones, de denuncias, de demostrar la injusticia del tema, podría hacer alguna otra gestión en el tema que impida que la situación de Hispano Olivetti se lleve a la práctica en la forma que la empresa pretende llevarla.

Y por eso formulamos esta pregunta al Conseller de Industria y Energía. Teniendo en cuenta que la empresa Hispano Olivetti mantiene un mercado interior, parte de la fabricación nacional, fabricado en España, y parte de importación, de productos de Hispano Olivetti que importa y que se venden al mercado interior, la empresa pretende reducir la plantilla en un 65% que pretende reducir exclusivamente de la fábrica de Barcelona, de la fábrica, no de la comercial, mantiene la plantilla de la comercial, y no sólo mantiene la plantilla de la comercial sino que la empresa se niega a que se discuta el convenio, que se haga la subida de 1981, mientras que se producen subidas para el personal de la comercial. Eso hace preveer que Hispano Olivetti no sólo pretende mantener el mercado interior, el mercado en España, el mercado de los productos fabricados aquí más los productos que traiga de importación, sino que es posible que pretenda incluso incrementarlo, y se especula sobre la posibilidad de que el plan de vender a España aparatos electrónicos fabricados por Hispano Olivetti pretenda tener una cuota de mercado mayoritaria, o tener el máximo de cuota de mercado en el tema del plan de productos en previsión. En este sentido, nosotros creemos que aparte de la injusticia que ya se ha puesto de manifiesto el otro día en el tema, que una empresa que ha estado aquí durante muchos años trabajando, que ahora pretende sin una justificación, de no ser rentable aquí, sino por el hecho de que cree que es más rentable en otro país, pretende sacar la empresa de aquí, y creo que el Consell Executiu de la Generalitat tendría que hacer algunas gestiones al respecto para impedir que eso se lleve a término hasta sus últimas consecuencias, la pérdida de estos 1.600 puestos de trabajo. Teniendo en cuenta que el señor Benedetti, director de la Hispano Olivetti, ha hecho una visita al President, al Honorable señor President de la Generalitat, creemos que el Conseller de Industria y Energía, conocerá el tema y habrá hecho algunas gestiones para evitarlo, y por eso le formulamos la siguiente pregunta: Qué actuaciones ha desarrollado y qué medidas piensa adoptar el Conseller de Industria y Energía para evitar la pérdida de estos 1.600 puestos de trabajo?

Gracias.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre la pregunta té la paraula l'Honorable Conseller d'Indústria i Energia.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, em limitaré a contestar amb la màxima síntesi possible la pregunta que m'ha formulat l'il·lustre senyor Diputat, tenint en compte que dues vegades se m'ha parlat sobre aquest tema, dues preguntes s'han fet ja i he respost sobre aquest tema, i més aviat en tornarem a parlar.

El President, certament, ha rebut una vegada el senyor Benedetti, que és el Vice-president d'Olivetti i Conseller Delegat, i dues vegades el representant de l'Olivetti a Espanya. I jo he rebut el representant de l'Olivetti i el seu director. Aleshores, hem fet constar sempre el desig de la Generalitat que es mantinguin al màxim les instal·lacions i els llocs de treball, i s'ha assenyalat que una reconversió industrial en cap cas ha de significar, pot significar, un desmantellament de les instal·lacions d'Olivetti a Barcelona.

A més d'això, tant el President de la Generalitat com jo personalment, hem parlat d'aquest tema amb el Ministre d'Indústria i Energia, personalment, precisament per tal de dir-li que tingui en compte, en tot tipus de negociacions i converses amb l'empresa, totes les circumstàncies que fan referència al comerç exterior, punt de què ha fet esment el senyor Diputat. Després d'aquestes entrevistes amb l'empresa i amb el Ministre d'Indústria, a partir d'aquell moment s'han anat succeint, d'una manera permanent, els contactes, en aquest cas ja del Departament amb alts càrrecs del Ministeri d'Indústria, per insistir en aquest punt, i en destaco concretament dos: un amb el Director General d'Electrònica i Informàtica, el mes d'abril, i un altre amb el Director General d'Indústries siderometal·lúrgiques generals. Bé, la raó per la qual hagin estat aquests dos els directors generals visitats i no d'altres, doncs, no cal explicar-les al senyor Diputat. Insistim en la necessitat de negociar des del punt de vista industrial amb l'empresa, i insistim en la necessitat que en les negociacions —que lògicament tenen un enfocament industrial— s'ha de tenir en compte el fet que hi ha mil sistemes llocs de treball en joc. Això sembla obvi, però no ho és tant, és a dir, en ser negociacions econòmiques, hi podria haver la temptació en algun moment de no tenir en compte el fet social de l'empresa, i cal insistir, així ho hem fet, que en les negociacions econòmiques —exclusivament econòmiques— de totes maneres s'ha de tenir en compte el fet social que pot significar el fet que cinc-cents quaranta-un llocs de treball deixin de ser-ho. Probablement no com a resultat d'aquestes gestions, però també possiblement han tingut incidència aquestes gestions, però en tot cas, en tot cas, cal assenyalar la convocatòria de la reunió, que es va fer el 29 de maig, per la Direcció General d'Electrònica i Informàtica, i a la qual assistiren representants de l'Administració central, de la Generalitat, de l'empresa i dels treballadors.

No estem segurs que aquesta reunió fos molt positiva, i per això varem escriure a continuació una carta al Director General d'Electrònica i Informàtica, insistint en el tema, insistint en la necessitat que en les converses es contemplés la possibilitat de noves línies de producció.

A part d'aquest tema, tot el que fa referència als contractes amb l'Administració, que és la mateixa empresa, cal assenyalar —alguns de vostès ho saben, i per suposat l'il·lustre senyor Diputat— que el Departament d'Indústria està participant en la Comissió Generalitat-Centrals sindicals, establerta per tal d'estudiar la problemàtica de l'empresa, i aquesta Comissió s'ha reunit el 22 de maig, el 3 de juny, i em sembla que es tornarà a reunir el 17 de juny. Això quant al que ha succeït. Què pensem fer? Continuar en aquesta línia. Nosaltres continuarem en una línia

que es compon de tres àrees; en primer lloc, la necessitat que s'aprofundeixi en les negociacions dintre de l'empresa; en segon lloc que l'Administració, en les seves negociacions, encara que siguin de comerç exterior, encara que siguin de possible permís d'ampliació d'una branca de l'empresa, etc., en tots els casos, tingui present el fet de la pèrdua de llocs de treball, dels llocs de treball que estan en joc, i en tercer lloc que l'Administració també tingui en compte, en les seves converses amb l'empresa, el que diu aquesta mateixa a la pàgina 23 de la seva memòria-informe, que no és que sigui molt encoratjador, però potser obre una petita escletxa, diu: «a títol d'hipòtesi podria pensar-se en la potenciació d'activitats productives en el sector d'equips per a informàtica a distribuir a telecomunicacions.» Aprofitant aquestes paraules, aquest paràgraf escrit i signat, per tant, per l'empresa, pensem que és un punt que s'ha de tenir en compte, per on es pot aprofundir en les converses, en les negociacions que continuïn tenint l'empresa i l'Administració central.

Com vostè sap, per altra part, ahir el President, amb el Conseller de Treball, va rebre el Comitè, i va assenyalar que insistiria en aquests punts dels quals he fet esment en aquest moment, tant de cara a l'Administració com concretament de cara a la direcció, no ja d'Hispano Olivetti, sinó d'Olivetti.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Cigarrán desitja replicar? *(Pausa.)* Potser guanyarem temps si el senyor Cigarrán ve a la tribuna.

El Sr. CIGARRÁN: Señor President, señoras y señores Diputados, nos agrada saber el deseo del mantenimiento de la empresa Hispano Olivetti, nos lo suponíamos, creemos que el deseo del mantenimiento es importante, pero nos gustaría más escuchar del Conseller de Industria y Energía que había alguna propuesta concreta desde la Conselleria de posibilidad de alternativa al plan que presenta la empresa. Nosotros nos tememos que puede haber varias hipótesis sobre lo que la empresa pretende, puede ser simplemente que se limite a llevar esos 1600 puestos de trabajo, manteniendo el otro 35% en principio, pero no conocemos si hay algún plan de largo plazo a cinco o diez años, que se prevea si eso va a seguir manteniéndose, ese 35%, si se va a aumentar, en función de qué se va a aumentar, si los productos que se importan, que se fabrican fuera de España son posibles de fabricar aquí o no, si hay algún tipo de presión a hacer a la multinacional para que se fabriquen aquí, y de lo contrario se pueda restringir el mercado interior, e incluso si en la actualidad es necesario que desaparezcan los 1600 puestos de trabajo o no es necesario que desaparezcan los 1600, aunque tengan que desaparecer algunos. En este sentido a nosotros nos gustaría escuchar del Conseller si hay alguna propuesta elaborada concreta, concreta, alternativa que no quiere decir que sea la solución definitiva, pero que al menos, como posición del Consell Executiu, hay algo hecho, hay algo hecho como propuesta alternativa, sobre todo teniendo en cuenta que como apuntó —simplemente apuntó— el señor Conseller de Industria, el resultado de la entrevista con el Director de Electrónica e Informática no ha sido excesivamente positivo, no ha habido un cierto

desplante a última hora, un cierto marchar y dejar a los representantes de la Generalidad y a los trabajadores allí. Creo que la Generalidad tendría que tomar alguna iniciativa concreta, hacer alguna propuesta concreta de viabilidad de la empresa hacia el futuro a cinco o diez años, de mantenimiento, como mínimo, de ese 35%, que incluso los trabajadores no tienen la seguridad de si eso lo mantienen simplemente para poder mantener el mercado aquí y que no sea tan de golpe la desaparición total, o hay una viabilidad de mantener ese 35%, y al mismo tiempo si en ese 35% hay una previsión de volver a recuperar parte de los puestos de trabajo que se marchen porque en un plazo determinado hay una inversión de Hispano Olivetti en España para fabricar aparatos electrónicos o para fabricar los productos que está vendiendo en el mercado interior.

Entonces, la pregunta va mucho más encaminada en este sentido que al número de entrevistas que ha hecho el Conseller en un sitio o en otro. Más o menos tenemos el conocimiento que ha habido entrevistas, pero, claro, si no hay un plan concreto —que creo que se puede decir que lo tendría que hacer el Ministro de Industria, a lo mejor lo tiene que hacer el Ministro de Industria, pero nosotros estamos aquí dirigiéndonos al Consell Executiu de la Generalidad, que creo que le corresponde algún tipo de iniciativa—..., y que antes de empezar a trabajar en el tema del CARIC para ver si hay empresas con viabilidad que solicitan avales, creo que las empresas que están en esta situación ya pueden empezar a trabajar desde la Conselleria de Industria para hacer planes concretos y ofertas concretas a las empresas que están en esta situación.

Gracias.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja replicar?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sempre, probablement, hi ha un problema de terminologia. És a dir, per exemple, què vol dir si hi ha una proposta concreta? Les propostes concretes, en el sentit d'un pla de reconversió, un pla de renovació, un pla de passar o de continuar passant de la xarxa mecànica a la xarxa electrònica amb uns determinats terminis, etc., si és això el que vol dir alternatives concretes, haig de dir que la Conselleria no en té i que crec que no n'ha de tenir. Això són alternatives que ha de tenir la mateixa empresa dins del sistema en què ens movem. Si considera que no és alternativa, que no ho pot ser; si considera que les gestions fetes prop del president de l'Olivetti, prop del director general d'Hispano Olivetti, prop del Ministre d'Indústria —tot això personalment—, insistint en la necessitat que s'estudii la possibilitat d'analitzar noves línies d'acció, si vostè creu que això no són propostes concretes, jo crec que sí, jo crec que això són les propostes que podem fer nosaltres, que no són inútils, i que responen a la línia que ha de tenir l'Executiu de la Generalitat. Crec que són importants i crec que s'han de tenir en compte.

Respecte als plans a llarg termini —vostès potser també ho saben—, hi puc afegir, a més, que, segons paraules de l'empresa, no preveuen un increment de la plantilla una vegada aconseguit, si s'aconsegueix, el posicionament actual de l'empresa. No preveu un augment en l'àrea de la producció, i sí que preveu un augment en l'àrea de la comercialització i dels serveis.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'incompliment de l'article 10, apartat 5, de la
Llei de Pressupost de la Generalitat per al 1981*

El Sr. PRESIDENT: Passem a la pregunta següent, que és la formulada pel senyor García Sáez, del Grup Socialista, al Consell Executiu sobre l'incompliment d'un article de la Llei de Pressupost. Per a defensar-la té la paraula el senyor García Sáez.

El Sr. GARCÍA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, com vostès saben, el dia 3 d'abril d'enguany aquest Parlament va aprovar la Llei de Pressupostos de la Generalitat i les seves Entitats Autònomes per a l'Exercici del 1981. Avui hem escoltat en aquesta Cambra com, en una interpellació i en una pregunta també del Grup Socialista, s'ha fet referència a diferents incompliments, a diferents retards, que sembla que siguin una constant d'aquest Consell Executiu, pel que fa a les propostes de resolució que aprova aquest Parlament.

En el transcurs del llarg i complex debat de la Llei de Pressupostos, el fil conductor de les esmenes socialistes en aquest Projecte de Llei era evident que era la concreció d'un projecte de llei que donés solucions reals, que iniciés el camí de solució del principal problema que té plantejat Catalunya des del punt de vista socialista: el problema de l'atur, el problema dels treballadors en atur forçós.

No cal recordar que el Grup Socialista va plantejar, com ja s'ha fet fins i tot aquest matí, una proposta a aquesta Comissió d'un fons d'inversió per a l'ocupació nodrit per diferents partides pressupostàries, una de les quals i fonamental era l'emissió del deute públic. No va ser possible aprovar aquest fons d'inversió per a l'ocupació a conseqüència d'una retirada en última instància, encara —com s'ha dit avui també en aquesta Cambra— no explicada, de la partida de 200 milions de pessetes destinades a la creació d'un fons d'ocupació, i, a conseqüència de la posició conjunta de Convergència i Unió, Centristes de Catalunya i Esquerra Republicana, que van rebutjar aquesta esmena. D'altra banda, l'argument fonamental que recordo de la Comissió per a no aprovar aquella esmena socialista de creació d'aquest fons d'inversió per a l'ocupació va ser una esmena transaccional a última hora de creació d'un primer pla d'inversió d'obres públiques, que és el que avui hi ha a la Llei de Pressupostos en l'article 10.

És evident que la situació greu d'atur que travessa Catalunya i el conjunt del país requereix posar en marxa, amb una gran urgència, aquest primer pla d'obres públiques que per a nosaltres, a pesar que considerem que no és l'instrument més adequat en aquest moment, és un instrument important que pot, si més no, iniciar el camí de solució d'aquest greu problema.

La Llei de Pressupostos en el seu article 10.5 diu que «abans del 30 d'abril del 1981 el Consell Executiu ha de presentar el programa d'inversions reals que la Generalitat ha d'escometre amb el finançament de l'operació d'emissió de deute públic autoritzada en l'apartat tercer d'aquest article». És evident que ja des de la tardor de l'any

passat, i com a conseqüència del debat sobre el Programa d'Actuació Econòmica del Consell Executiu, el Consell Executiu va adquirir el compromís, reflectit en una esmena del nostre Grup parlamentari, d'emetre aquesta emissió de deute públic com a instrument per a lluitar després, concretat a la Llei de Pressupostos, contra l'atur, el problema, en conjunt, de l'atur. Qualsevol retard en l'acció d'aquesta emissió de deute públic és un retard que, si més no, comporta que el problema de l'atur, el problema dels treballadors en atur forçós, sigui incrementat, no s'hi pugui donar aquesta mínima solució. Avui hem escoltat, per exemple, l'Honorable Conseller de Treball, que ens ha dit que d'aquest primer pla d'obres públiques, d'aquesta emissió de deute públic una part anirà destinada, precisament, a l'ocupació comunitària, com a mínim anirà destinada al tema dels treballadors en atur. I nosaltres voldríem saber si és que el Consell Executiu ha fet quelcom per a autoritzar, per a tenir ja aquesta emissió de deute públic. No ho sabem. Ens sembla, en tot cas, que aquest retard en la presentació d'aquest programa és un retard que comporta greus dificultats per als treballadors en atur, i és evident que una posició del Consell Executiu de no iniciar amb aquesta urgència necessària l'emissió de deute públic comportarà un retard enorme en l'execució d'aquest primer Pla d'Obres Públiques.

Som el mes de juliol, i si és que no s'ha fet l'emissió, si és que no s'ha fet cap acció per a tenir aquesta emissió de deute públic, arribarem a la tardor, arribarem a final d'any i encara no sabrem si el primer pla d'obres públiques es podrà executar en aquest exercici. Tot això comporta, és evident, una sèrie d'inconvenients, una sèrie de retards que dificulten, si més no, aquesta acció urgent i decidida, primer problema que patim a Catalunya, el problema dels treballadors en atur.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors membres del Parlament, prenc la paraula per contestar la pregunta que el Grup Socialista ha formulat al Consell Executiu de la Generalitat.

La pregunta fa referència al compromís contret pel Consell Executiu en l'article 10 de la Llei de Pressupostos de l'any 1981, que en el seu apartat cinquè diu que abans del 30 d'abril del 1981 el Consell Executiu ha de presentar el programa d'inversions reals que la Generalitat ha de dur a terme amb càrrec a l'emissió de 10.000 milions de pessetes de deute públic, autoritzada en l'apartat tercer del mateix article 10.

El dia 5 d'aquest mes de juny, l'esmentat programa d'inversions va entrar al Parlament de Catalunya, és cert que amb un retard d'una certa importància, però no enorme, de trenta-sis dies exactament. Però és cert que ara la condició ja s'ha complert.

Resumint, el detall de l'operació és el següent: Departament de Presidència, Direcció General d'Esports, 300 milions de pessetes, que representen un 3%; Governació, 800 milions de pessetes, que representen un 8%; Ensenyament, 1.400 milions de pessetes, 14%; Sanitat i Seguretat

Social, 781 milions 360 mil pessetes, que representen el 7,8%; Política Territorial i Obres Públiques, 4.630 milions de pessetes, que representen el 46,3%, quasi la meitat de la totalitat; Agricultura, Ramaderia i Pesca, 746 milions de pessetes, el 7,5%; Treball, 800 milions de pessetes, el 8%; Justícia, 70 milions de pessetes, el 0,7%, i Cultura, 472 milions de pessetes, el 4,7%. Tot plegat, 9.999 milions, 360 mil pessetes, que, pràcticament, és el 100%.

No cal dir que la documentació tramesa pel Consell Executiu és molt més detallada i està a la disposició dels il·lustres membres del Parlament. Per què no s'ha fet la tramesa abans? Doncs bé, per un motiu ben senzill. Aquesta informació és de tal naturalesa que requeria un acord tècnic important i de les diferents Conselleries, i, simplement, el temps concedit pel Parlament no ha resultat suficient. A mesura que la Generalitat tindrà les infraestructures que requereix, aquests retards, que lamentem, deixaran de produir-se.

Voldria recalcar que el Consell Executiu, que tinc l'honor de representar, estima que la documentació tramesa és, als efectes informatius, d'acord amb l'article 19. I ara el que cal dir és que es tracta, sobretot, de tirar endavant la col·locació del deute públic en el mercat financer, cosa que no serà massa fàcil.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor García Sáez, per al torn de rèplica.

El Sr. GARCÍA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, és evident que en la resposta que ha fet l'Honorable Conseller Adjunt a la Presidència hi ha dues qüestions que, d'una manera clara, s'han de separar.

En primer lloc, reconèixer que el Consell Executiu ens té acostumats, a aquesta Cambra, a un constant, com a mínim, jo diria, retard, si més no, incompliment de les propostes de resolució que aprova aquest Parlament. És evident que sembla, des del punt de vista del Consell Executiu, que els terminis, les dates que el Parlament exigeix per a la presentació de documents són massa curtes. El Consell Executiu sembla que necessita més temps per a fer efectius, per a fer reals els mateixos acords que aquest Parlament li mana. És clar que, en aquest cas, senyor Conseller Adjunt a la Presidència, va ser precisament el seu Grup parlamentari qui va decidir, després de diferents transaccions en la Comissió de Pressupostos, aquesta data com una data en què el Consell Executiu estava en condicions evidents de presentar aquest programa. Perquè recorde, senyor Conseller, que des de la tardor de l'any passat ja es parlava de l'emissió de deute públic. No s'havia concretat a què aniria destinada. Hi havia diferents posicions polítiques. Però, en tot cas, sí que s'havia parlat de l'emissió de deute públic, que el Consell Executiu, pensàvem, i així ho van aprovar nosaltres a la Comissió, tindria ja preparat, si més no, l'actuació o l'ús d'aquests 10.000 milions de pessetes d'emissió de deute públic, a què aniria destinada. Aleshores, és evident que aquest retard no és justificat per aquesta complexitat tècnica en l'elaboració d'aquest primer programa d'inversions, el primer programa d'Obres Públiques.

D'altra banda, l'element, des del nostre punt de vista, més important és que se'ns parla que hi ha un projecte,

se'ns ha dit que hi ha un projecte que és evident que, si més no, està controvertit, en aquest moment, en aquesta Cambra, que és el projecte que va al Consell Executiu. Quant a aquest projecte, avui, l'Honorable Conseller de Treball ens ha dit que hi ha 800 milions de pessetes o una part d'aquesta emissió de deute públic destinats a la lluita contra l'atur d'una manera específica o especial en matèria de l'ocupació comunitària. Però, és clar, és evident que una altra vegada, si més no, es té l'emissió de deute públic... Encara sembla ser que el que ha dit el senyor Conseller és que no s'ha fet cap gestió, que serà difícil aquesta emissió; per aquest camí podem anar, segurament, fins a desembre d'aquest any i no tenir, evidentment, ni l'emissió de deute públic efectuada ni el primer Pla d'Obres Públiques executat. I això sí que em sembla que és una situació greu que ha de resoldre aquest Consell Executiu d'una manera evident. Perquè no es pot prometre que hi ha 800 milions de pessetes o una partida —hi insisteixo— d'aquesta emissió de deute públic destinada; no es poden aixecar aquestes expectatives, quan encara, el Consell Executiu no ha fet cap acció per tal d'obtenir aquesta emissió de deute públic. I això em sembla que és, com a mínim, una situació difícil a nivell del Consell Executiu i que aixeca expectatives que no es veuen cobertes.

D'altra banda, sempre se'ns ha parlat en aquesta Cambra —les diferents Conselleries— de l'acció important de cara a l'atur, de la col·laboració, de l'acció social, de la institucionalització de la lluita contra l'atur, l'esforç de les centrals sindicals, els ajuntaments, el conjunt del Parlament; se'ns parla de col·laboració i ens trobem que, quan hi ha un procés clar, un procés obert de concertació —en diuen de concertació— resulta que tenim l'entrada, en aquest Parlament —és evident—, no d'aquest projecte sinó de diferents projectes que no s'espera, en aquest cas tampoc, a consultar, a negociar, o, si més no, a informar les parts afectades per aquest procés de concertació, i ens trobem que es parla de concertació, però sembla ser que no es concerta res, perquè s'introdueix en aquesta Cambra.

Això, penso que és una situació greu, igual com penso que és una situació greu que el Consell Executiu, en definitiva, tingui un projecte, en aquests moments, del primer Pla d'Inversions d'Obres Públiques i no hagi fet cap acció per obtenir el finançament d'aquest primer programa d'Obres Públiques, amb la qual cosa tenim projecte, però no tenim amb què executar-ho, i això és evident que aixeca expectatives que, si més no, és un greu problema perquè aquestes expectatives en no veure's confirmades i concretes provoquen diferents recels a nivell de l'opinió pública i, fonamentalment, als treballadors.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA (*de l'escó estant*): Senyor President, només voldria observar, després de les coses que ha manifestat l'il·lustre Diputat interrogant i que jo, en certa manera ja he contestat amb la meua exposició, que jo no he dit que no s'ha fet cap gestió per a la cobertura d'aquesta emissió de deute, de manera que això jo no ho he dit i em guardaria molt de dir-ho perquè la veritat és exactament al contrari.

Res més que això.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre el
Collectiu d'escoles per a l'Escola Pública de Catalunya*

El Sr. PRESIDENT: Passem a la pregunta següent de l'ordre del dia, que és la que formula a l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament la Diputada senyora Marta Mata, del Grup Socialista, respecte al collectiu d'escoles per a l'Escola Pública de Catalunya.

Té la paraula la senyora Marta Mata.

La Sra. MATA: Senyor President, senyor Conseller, senyores i senyors Diputats, la pregunta que formulo en aquest moment ja ha estat publicada en el *Butlletí Oficial* i els estalviaré la repetició de l'explicació preliminar al voltant de les característiques i de les peticions de les escoles, d'aquest collectiu d'escoles, per a l'Escola Pública de Catalunya.

Voldria ara, només, emmarcar-les en aquesta data de l'any 1981, que és una data històrica per a l'escola de Catalunya, el primer moment en què l'escola obligatòria a Catalunya és gestionada des de Catalunya mateix. També sé que per a la Conselleria és una data d'enorme feina, que en aquest moment la Conselleria té una feina molt gran, que és la integració de l'administració escolar en la Generalitat i sé que aquesta és una comesa que té un enorme llast, un enorme fre, que és la mesquinesa del sistema educatiu traspasat, de les dotacions, de la limitació de personal, de la poca qualitat de la burocràcia —que no funciona—, d'unes lleis limitatives, d'haver-se d'encarar en realitat només també amb un 47% de l'escola inicialment; però el que voldria remarcar és que hi ha també, a Catalunya, una força singular a tenir en compte, un impuls singular i complex a tenir en compte, molt valuós, que fins ara no s'ha pogut fer valer i que és necessari que ara es faci valer per singularitzar aquest procés, per dinamitzar aquest procés d'integració de l'escola a Catalunya, per a fer una integració administrativa, ja, de bon començament, amb qualitat pedagògica catalana. Aquest impuls, aquest capital que té Catalunya són milers de mestres, desenes de milers de mestres escampats per totes les comarques —prou que ho sabem— són associacions de pares, són una quantitat d'esforços que s'han fet des de molt diverses institucions per a la qualitat de l'escola i, dintre d'aquesta quantitat, hi ha —no pas el més petit, però tampoc el més gran— aquest collectiu que és petit però és valuós, és a dir, és un collectiu d'escoles format per unes escoles, algunes de les quals fa vint-i-cinc anys que funcionen; jo desitjaria que pensessin què significa parlar d'escoles que van començar a actuar els anys cinquanta amb les condicions que hi havia els anys cinquanta.

Unes escoles que es van començar a agrupar ara fa catorze anys —l'any 67—, també desitjaria que recordessin que és un primer intent d'agrupació continuat que no s'ha tallat i que allò que era coordinació escolar ara ha arribat a ser formulat com a Collectiu d'Escoles per a l'Escola Pública de Catalunya.

Valdria la pena veure com en aquells plantejaments de fa vint-i-cinc anys, de fa catorze anys, de fa quatre anys, es remarcava l'actualitat pedagògica, que guanyava el temps perdut a Catalunya per aquells terribles «veinticinco años de paz» que van ser de pau de cementiri per a l'escola a Catalunya; com es caracteritzaven per la seva definició de

catalanitat, pel que fa a la llengua, pel que fa a continguts, a arrelament al medi; com es caracteritzaven, com es definien per la seva obertura ideològica en aquells moments en què l'escola era només inculcadora d'ideologia i de segons quina ideologia, per l'obertura econòmica; com es definien per la gestió, com posaven en circulació la realitat de l'equip de mestres i de no-mestres, de la col·laboració del personal de l'escola amb els pares? I no només aquests plantejaments explicitats, sinó el resultat que han tingut; és a dir, com estem parlant d'un collectiu, no d'escoles de la ciutat de Barcelona, sinó d'escoles escampades per moltes comarques, per poblacions de molt diversa categoria, de poblacions des de Barcelona, naturalment, però a caps de comarca o a petites poblacions rurals; com aquest collectiu d'escoles arriba a nivells socials diversos i molt diversos; com aquest collectiu d'escoles ha servit d'aglutinament en diverses poblacions i barris per a altres escoles; com ha fornit la seva feina com a professorat d'escola d'estiu; com això ha estat portat amb moltes dificultats, amb molt de treball, però també, singularment, amb molta alegria. És a dir que, quan s'ha fet la gran jornada de l'escola pública a Granollers ara farà més d'un any, va ser una jornada, precisament, en què tot aquest treball es transformava en aquesta alegria horaciana que la primera escola activa de Catalunya —l'Escola Horaciana, precisament— ja definia com a caràcter de l'escola de la nostra pedagogia. Es tracta —repetim-ho— de poques escoles, però ja de bastants mestres, la feina dels quals cal conservar, cal millorar, i cal aconseguir que tinguin una funció multiplicadora de llevat en aquesta nova escola.

En aquest moment, a aquests mestres, se'ls plantegen problemes, problemes fins i tot de consciència davant de les oposicions i no només als mestres, sinó al personal no docent tan especialitzat que aquestes escoles han anat construint. Si no s'hi comptés en aquest moment, en aquest any 1981, aquestes escoles quedarien fora del procés de la nova escola de Catalunya; sols augmentarien les dificultats, caurien precisament les escoles més febles i no seria just, històricament, per a elles, ni just, històricament, per a l'escola de Catalunya.

El que ara pregunto no és altra cosa, en el fons, que el que elles demanen i ho faig jo, no com a representant d'un grup polític —hi ha altres Diputats en aquesta Sala i pertanyents a altres grups polítics que podrien dir exactament el que estic dient jo mateixa. Ha sortit, em penso, en aquest moment, però en Josep Maria Ainaud, ara fa deu, ara fa dotze anys com ens va ajudar a aconseguir que aquestes escoles tiressin endavant; ara fa dos anys, la Teresa Eulàlia Calzada, en la Comissió de Cultura de la Generalitat, com també ja preparava la integració d'aquestes escoles.

La pregunta concretament que faig és: en quin marc general —no un marc de privilegi, no un marc per a un grup de pressió, sinó per a un grup més aviat d'impressió— s'integra aquesta escola en l'escola pública; quin pla concret de reconeixement i d'aprofitament de la seva feina hi haurà, quines mesures per al curs que ve hi ha preparades ja, i, naturalment, ho faig pensant que no es pot contestar amb una resposta purament administrativa, perquè el que estem demanant, el que estan demanant aquestes escoles és una resposta imaginativa políticament; cal que hi hagi,

no sols la imaginació, el poder, sinó la imaginació als despatxos, com n'hi ha hagut tanta a les classes, i com n'hi ha hagut tanta en aquestes escoles del col·lectiu d'escoles.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, si em permeten, vull agrair, en primer lloc, la comprensió de la senyora Diputada envers les dificultats i els problemes que sap que, amb tota seguretat, tenim en el nostre Departament en aquest primer mig any després d'haver assumit els traspassos.

La senyora Diputada, la senyora Marta Mata, coneix molt bé la realitat del nostre sistema educatiu i la necessitat, que aquest Conseller comparteix, de fer valer —com ella diu— la força existent. Aquesta és la força del nostre poble, aquesta és la força de la nostra gent.

La meua voluntat, la voluntat d'aquest Conseller i del seu Departament, és la d'estructurar un sistema educatiu que, d'acord amb les competències que ens dona l'Estatut, permeti una millora de la qualitat de l'ensenyament i sigui respectuosa amb la voluntat del poble de Catalunya, representat amb tota dignitat per aquest Parlament.

Aquí, en aquesta Cambra, és on són obertes les vies de diàleg polític quant als aspectes legislatius i de seguiment de l'acció de l'Executiu i que afecten àmbits fonamentals que tenen i tindran unes incidències directes en les línies legislatives i presupostàries a les quals ha d'ajustar-se l'acció normativa i política del Departament d'Ensenyament.

D'altra banda, però, el Departament ha obert també altres vies de participació i de diàleg amb els col·lectius de professors, pares i titulars de centres privats, interpretant així la voluntat i el dret dels ciutadans i de les col·lectivitats legalment constituïdes a participar en l'obra comuna de redreçament del nostre sistema educatiu. Les escoles que formen el col·lectiu d'escoles per a l'escola pública catalana constitueixen un bon exemple del que podria ser una escola pública catalana de qualitat i, per això, el Departament d'Ensenyament de la Generalitat ha tingut repetits contactes amb aquest col·lectiu d'ençà dels traspassos.

Jo mateix vaig adreçar al col·lectiu d'escoles per a l'escola pública de Catalunya, el maig de l'any passat, una carta en la qual expressava les grans línies d'actuació del Departament i l'interès d'aquest a donar suport a les escoles catalanes que volen esdevenir públiques. La tardor passada vaig ésser a Canyamars amb els representants d'aquest col·lectiu per fer-los patent el desig del Departament d'ajudar-los en tot allò que fos possible, i durant tot el curs escolar, tant jo mateix com les Direccions Generals, el Servei de Relacions institucionals i els Serveis territorials hem rebut diverses vegades membres del CEPEC fins a establir, però molt recentment amb caràcter regular, un programa de contactes amb el Cap de Serveis territorials de Barcelona.

El meu interès va quedar palès també en les declaracions que vaig fer sobre el CEPEC en la revista *Perspectiva Escolar*, declaracions que han aparegut en l'esmentada revista en el número corresponent al mes de març d'enguany. El problema que representa la integració

d'aquestes escoles a les de titularitat pública es concreta bàsicament en les qüestions que fan referència al professorat, en les que es refereixen a l'adquisició de les construccions escolars i al canvi de titularitat de les escoles que hagin d'incorporar-se al patrimoni de la Generalitat.

Pel que fa al professorat, caldria, cal, que disposéssim d'una llei de la funció pública que contingues unes disposicions que fessin possible el pas dels professors a funcionaris de la Generalitat, tot mantenint els actuals equips pedagògics; i en això vull fer una incidència especial: cal que aquesta llei faci possible el manteniment dels actuals equips pedagògics. Si no fos així, no hi hauria solució vàlida.

Jo tinc la seguretat que quan el Parlament elabori la nostra llei de la funció pública tindrà en compte, molt especialment, la situació d'aquests professors i podrà oferir-los, sense minva de qualsevol possible millor dret d'altri, una via d'accés al professorat oficial comprensiva i generosa. Així podran fer realitat els seus desitjos, que són també els nostres, i podran mantenir-se els equips pedagògics que fins ara han fet tan bona feina.

Quant a l'adquisició de les escoles, hem de poder disposar dels diners d'inversions i dels crèdits necessaris. Hem d'establir, a més, uns criteris que ens permetin de fixar un ordre de prioritats d'acord amb una planificació molt acurada i ajustada a les necessitats del país. Quant a assumir la titularitat de les escoles, i la consegüent adquisició de llurs instal·lacions, no és cosa que es pugui fer simplement amb criteris voluntaristes. El Consell Executiu ha de gestionar uns pressupostos aprovats pel Parlament, i per a emprendre aquesta operació ha de disposar dels crèdits necessaris per a inversions. En aquest exercici, ni el pressupost de la Generalitat, resultat de transferències anteriors al traspàs dels serveis, ni la incorporació dels crèdits transferits, ens permeten ni tan sols encetar-la.

Jo em proposo sol·licitar al Parlament, en el futur, crèdits d'inversions per a l'adquisició d'aquestes escoles, mitjançant un programa progressiu que tingui en compte els factors següents: a) possibilitat real d'incorporar el professorat als quadres de l'ensenyament públic, segons allò que abans he dit; b) establiment d'un ordre de prioritats d'acord amb una planificació precisa i ponderada que estableixi una gradualitat en l'acció segons les necessitats i les possibilitats del país; c) comprovació que les escoles proposades per a llur conversió en escoles públiques reuneixin les condicions i els estàndards mínims exigibles.

D'altra banda, hem de tenir en compte la problemàtica diversa de les diferents escoles, que no ens permet de donar una resposta global a les escoles del CEPEC en tant que col·lectiu, sinó que ens obliga a intentar resoldre, escola per escola, els problemes que tenen plantejats. Fins ara, el nostre suport a les escoles del CEPEC s'ha concretat, entre altres, en l'obtenció, per a elles, de subvencions a l'escola privada, i en la reserva d'uns diners, certament molt escassos, del pressupost del Departament, per a aquelles escoles que reuneixin uns certs requisits i que ho necessitin.

Ajudarem, així mateix, els professors de les escoles d'aquest Col·lectiu, que gràcies a les oposicions d'enguany esdevinguin funcionaris de la Generalitat, a conservar el seu lloc de treball a les escoles on es troben, per tal de mantenir

els equips pedagògics que tan eficaços s'han mostrat durant aquests anys, i farem tot el possible per a encarrilar i donar suport a totes les iniciatives positives d'aquest grup d'escoles que vagin encaminades a facilitar la seva integració al col·lectiu d'escoles de la Generalitat.

Evidentment, i mentre no puguem comptar amb una llei de la funció pública elaborada pel nostre Parlament, el Departament d'Ensenyament no podrà fer altra cosa que continuar ajudant les escoles d'aquest Col·lectiu que s'han esforçat per proporcionar un ensenyament català i de qualitat a un nombre estimable d'escolars del nostre país.

En una paraula: aplicarem la legislació vigent, com és la nostra obligació, i ho farem amb la màxima flexibilitat i comprensió, com és el nostre deure.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Marta Mata desitja el torn de rèplica?

La Sra. MATA: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la senyora Mata.

La Sra. MATA: Bé; crec que la pregunta ha complert inicialment la seva finalitat, que és que aquest Parlament conegués per primera vegada el problema d'aquest Col·lectiu d'escoles i una primera resposta per part del Consell de la Generalitat. Jo, el que voldria remarcar dins d'aquesta resposta —que comprenc que és una resposta amb la qual es fa referència a tot un conjunt de mesures molt complexes: la necessitat d'una llei, la necessitat d'uns pressupostos, la necessitat d'una planificació—, jo, del que voldria també deixar constància en aquest cas és que aquí, al Parlament, s'aproven els pressupostos, es discuteixen i s'aproven finalment els pressupostos que hi presenta la Conselleria, i, per tant, desitjaria que en aquests pressupostos que ara s'estan preparant per a presentar el curs que ve, aquests problemes hi fossin contemplats; que en les mesures transitòries, en les mesures urgents respecte a la funció pública, també aquests problemes, el problema d'aquest Col·lectiu d'escoles, hi fos contemplat, i, per altra banda, que es tingués molt en compte que el mateix Col·lectiu d'escoles ja ha fet molta feina interna; és a dir que el mateix Col·lectiu d'escoles ja sap internament quines són les prioritats quant a necessitats, i que el que cal també és acollir el seu pla, saber quines són les escoles que necessiten, dintre del pla, no separant escoles, sinó dintre del pla que ja presenten ells mateixos, quines són les escoles que necessiten per a aquest any el seu acolliment per part de la Generalitat.

Jo no voldria dir altra cosa que això.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller? (Pausa.)

Té la paraula el senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (de l'escó estant): És clar que en el pressupost que elabori el Departament d'Ensenyament la partida corresponent a les inversions serà una proposta que faci el Departament a aquest Parlament. Quan jo dic que cal fer una planificació acurada d'inversions, vull dir des d'un àmbit general de les inversions necessàries per a l'ensenyament d'una manera global a Catalunya, i que, per tant, també hi sigui afegida, inclosa, la part d'inversions que podria suposar l'adquisició d'aquestes escoles del CEPEC en aquest marc general d'inversions. I el que jo li voldria dir a la senyora Diputada

és que, efectivament, això que ella diu és cert, aquest col·lectiu d'escoles és un col·lectiu que ha treballat, que ells tenen una feina realitzada, i aquesta feina serà aprofitada pel Departament com jo crec que, en bona part, ha estat ja objecte de converses i de treballs.

Per tant, jo també celebri que aquest tema s'hagi plantejat avui aquí, que aquest Col·lectiu d'escoles hagi sortit en aquest Parlament, i que d'alguna manera hagi quedat palesa la voluntat de la senyora Diputada i d'aquest Conseller de trobar solució a aquest Col·lectiu, una solució imaginativa i una solució que faci possible que les escoles privades que vulguin integrar-se a l'escola pública a Catalunya ho puguin fer en unes condicions que no suposin la minva de qualitat, que no suposin la destrucció d'aquests equips pedagògics que han estat treballant durant molts anys perquè la qualitat de l'ensenyament a Catalunya fos millor que la que ens venia donada pel sistema educatiu vigent.

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la lluita contra els efectes d'una possible «marea negra» al llarg de les nostres costes

El Sr. PRESIDENT: Passem a la pregunta següent, que és la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Marçal Casanovas, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre la possibilitat de lluita contra els efectes d'una possible marea negra al llarg de les nostres costes.

Per a formular-la, té la paraula el senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, de tots és coneguda la gran importància econòmica que té tota la indústria basada en el turisme, l'esplai i el lleure que hi ha instal·lada al llarg de tota la nostra costa. Indústria, d'altra banda, enormement sensible a qualsevol mena de fenomen conjuntural. Al mateix temps, el tràfic marítim davant d'aquestes costes és important, sobretot el transport de productes petrolífers i molt especialment d'ençà que s'explota la zona extractora del delta de l'Ebre.

Encara que ja suposem que aquests transports es fan amb les degudes precaucions i garanties tècniques, no podem deixar de pensar en les grans pèrdues, no solament en la flora i la fauna de la zona, que afectaria els pescadors, ja prou interessants per si soles, sinó també en les pèrdues econòmiques que es produirien en el cas d'un accident amb què s'escampés algun d'aquests productes en una franja més o menys àmplia del nostre litoral.

Encara que sóc conscient de les escasses, per no dir nul·les, atribucions que tenim en matèria de previsió d'aquesta mena d'accidents marítims, crec que el fet de tenir competència exclusiva pel que fa al turisme obliga el Govern de la Generalitat a estar informat de si les disposicions preses pels organismes del Govern de l'Estat són les que considera adequades per a la previsió i la lluita contra aquesta mena d'accidents. I, en el cas de no creure-ho així, reclamar-ne l'adequació.

És tenint en compte aquests antecedents que dirigeixo al Consell Executiu la pregunta següent:

Vistes les competències de la Generalitat en matèria de

turisme, està informat el Consell Executiu de si els organismes competents de l'Administració central de l'Estat estan en condicions de lluitar eficaçment contra els efectes d'una possible marea negra al llarg de les nostres costes?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors membres del Parlament, encara que la redacció de la pregunta formulada per l'il·lustre Diputat interrogant hauria de comportar la contestació per part de l'Honorable senyor Conseller de Turisme, com que aquest és als Estats Units en compliment del seu deure, com són fora també, i per les mateixes raons, el Director General de Turisme i el Secretari General de la Conselleria, haig de ser jo qui contesti aquesta pregunta en nom del Consell Executiu —tot i el poc temps del qual he pogut disposar per a fer-ho, perquè la pregunta ha estat coneguda molt a darrera hora— com el tema, l'il·lustre Diputat i aquest Parlament es mereixen.

En virtut de les competències que fins a la data han estat transferides a la Generalitat de Catalunya en matèria de turisme i de les que en un futur li siguin traspasades, la Direcció General de Turisme no té ni tindrà cap competència específica reglamentària, executiva o d'inspecció per a la prevenció o per a fer front a una possible contaminació de les costes per hidrocarburs. Per consegüent, la Direcció General de Turisme no està capacitada per a poder respondre en un assumpte que no és ni serà de la seva competència, en funció dels traspassos que depenen d'altres òrgans de l'Administració central de l'Estat que no són la Secretaria de Estado de Turismo.

Això dit, sap l'il·lustre senyor Diputat interrogant que en altres aspectes l'acció sobre una possible contaminació d'hidrocarburs en aigües marines no és de la competència de la Generalitat. Quan es facin els corresponents traspassos, només tindrem competència en les aigües territorials, o sigui, en les tres milles més properes a la costa, però ara ni això. D'altra part, és evident que el nostre mal, si n'hi hagués, ve de molt més enllà de les tres milles, i això és d'incumbència de la Marina.

Quant a la capacitat dels organismes de l'Administració central per a lluitar eficaçment contra la dita contaminació, cal dir que creiem en aquesta eficàcia en la mesura del que és possible. Hem vist el que s'ha fet a les costes gal·legues, per exemple, i podem dir que en un cas molt més proper i actual, el del petrolier mig enfonsat que està rodant entre Catalunya i Mallorca, hi ha una vigilància constant amb fixació, per part de la Comandància Marítima de Tarragona, de la posició del vaixell amb una periodicitat molt estreta. Aquesta experiència, en contacte amb òrgans de la Generalitat, ens permet de contemplar aquest afer amb el que podríem anomenar una «confiada vigilància».

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Casanovas desitja replicar?

El Sr. CASANOVAS (*de l'escó estant*): Breument i des d'aquí, des de l'escó. Ja sabia que la Generalitat no te-

nia competències per a prendre mesures dintre de les aigües del mar contra aquestes pollucions que poden venir dels hidrocarburs, però sí que crec que fóra interessant que la Conselleria de Turisme, que és la que vetlla pel turisme de la nostra costa, com he dit —on es mouen uns interessos molt importants de la nostra economia—, almenys tingués informació o es prengués la molèstia de demanar una informació segura a l'Administració central de l'Estat per veure si les mesures que s'han pres davant d'una possible eventualitat d'aquest tipus són o no satisfactòries, d'acord amb la Conselleria corresponent.

Res més; gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Amb el permís del senyor President, només dir al senyor Diputat que, evidentment, el Consell Executiu i la Conselleria de Turisme, sens dubte, tindran molt en compte la seva inquietud.

Moltes gràcies.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la regulació dels preus agraris

El Sr. PRESIDENT: Passem a la darrera de les preguntes incloses en l'ordre del dia d'aquesta sessió, que és la que formula a l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca el Diputat senyor Josep Borràs, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, sobre la regulació dels preus agraris.

Per a formular la pregunta, té la paraula el senyor Borràs.

El Sr. BORRÀS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, avui i en aquest moment és per primera vegada que pujo a parlar en aquesta tribuna, i el normal seria que jo pugés a parlar d'ensenyament, que és la meva professió. Però un Diputat que ha de defensar, i en té tot el dret, abans de res, el territori on desenvolupa la seva tasca política —i per aquest motiu em vaig presentar voluntari per formar part de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca d'aquest Parlament—, no podia restar impassible davant el fet que commou els pagesos i ramaders de la meva comarca, la Noguera.

Però no només em vull referir concretament a la meva comarca, sinó que el problema de preus, motiu de la pregunta, afecta totes i cadascuna de les comarques de Lleida, l'Urgell, el Segrià, les Garrigues, la Segarra, el Solsonès, l'Alt Urgell, els dos Pallars, la Vall d'Aran. És per això que en aquest moment tinc la pretensió de defensar la pagesia de totes les contrades catalanes, perquè per al meu Grup parlamentari el sector agrari té un interès estratègic a Catalunya, ja que enfront d'una població catalana de sis milions d'habitants, al camp, tenim cent mil famílies pageses. Si es vol —i crec que tots els Grups parlamentaris així ho desitgen, ho repeteixo— un equilibri econòmic i social de tots els territoris i sectors econòmics de Catalunya, el sector agrari, el més abandonat, necessàriament ha de merèixer primordialment la nostra atenció.

La política de preus agraris que se segueix actualment a Espanya es contempla de forma global i per tot el territori de l'Estat, i jo crec que a Espanya és millor parlar de les diferents agricultures per blocs, perquè de la forma que es contempla aquesta política de preus, en alguns moments

pot representar greuges de conreus d'una zona envers l'altra, o d'un producte contra l'altre. Això crec que enguany, tenint en compte allò regulat pel FORPPA, pot representar per a Catalunya un enfonsament de l'agricultura i de la ramaderia. M'explicaré millor. Si dic que la política vitivinícola que segueix el Govern de Madrid d'incontrol de plantacions de vinyes i dels recs de les vinyes, ajudat per una política de preus mal concebuda, significa que les zones vitivinícoles de Catalunya es veuen agreujades. Si dic que la política de preus dels cereals d'enguany, tot i semblant-li bé al pagès que n'és productor, tenint en compte l'increment de preus dels adobs, maquinàries, carburants, etc., posen en difícil situació el sector ramader, donat que aquest té un sostre insalvable per als preus fixats per enguany, cal recordar també, en parlar de la ramaderia, que malgrat algunes grans empreses que hi ha aquí, la base d'aquesta rau en l'empresa familiar pagesa.

Voldria, perquè els senyors Diputats fessin una petita reflexió, posar-hi algun número tret per aquest Diputat que els parla de les estadístiques oficials i que per a mi sí que són motiu de preocupació. A l'Estat espanyol la ramaderia representa en conjunt el 41,3% del producte final agrari, que constitueix el suport bàsic de la indústria alimentària en un 60% i representa l'alimentació bàsica de l'home. El sector agrícola aporta el producte final agrari, el 52,6% i dintre d'aquest els cereals, ordi, blat de moro, sorgo, etc., representen el 8,4%. Enguany al FORPPA els preus fixats dels cereals han augmentat globalment un 11,4%, i els productes ramaders poc més d'un 3%.

Podria estendre'm més, i en més temes i sectors, però crec que són els suficients per a donar compte a aquesta Cambra de la transcendència humana i socio-econòmica que representa per a Catalunya el fet d'una política de preus dolenta per a nosaltres. Amb això voldria demanar a l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, tenint en compte la competència exclusiva que ens atorga l'Estatut en matèria d'Agricultura, què fa el seu Departament i quina acció vol dur a terme per tal d'evitar l'enfonsament de la nostra pagesia.

Moltes gràcies, senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a contestar la pregunta del senyor Borràs, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, és indiscutible que el planteig fet pel senyor Borràs té una exactitud molt digna de tenir-se en compte, car presenta la problemàtica que la política de preus a nivell de l'Estat espanyol genera en les característiques agroramaderes de casa nostra.

De tota manera, cal considerar que la política del FORPPA va sofrir unes variacions sensibles en les seves determinacions finals. És indiscutible que els anys anteriors, considerada la política de preus producte per producte, resultava bastant més danyosa que en aquest moment, que s'ha fet per blocs de productes, que té almenys una aparença de ser molt més realista. Però també és indiscutible que no solament els preus generen l'estabilitat de l'empresa familiar pagesa. És indiscutible que aquesta empresa familiar pagesa, que és la fita de tots

nosaltres, i dic tots nosaltres perquè gairebé és acollida en el programa agrari de tots els partits, està basada no solament en el que és el preu final, sinó en els costos d'aquests preus.

Per tant, caldria comentar, encara que fos molt per sobre, quina ha estat l'òptica que ha usat el FORPPA per fixar els preus actuals, i l'òptica ha estat la següent: com a conseqüència de la situació ramadera que després comentarem, s'ha anat més a un alçament dels preus agrícoles que no dels preus ramaders i, naturalment, s'ha produït, s'està produint, aquest fet antagònic que per protegir una mena de producte se'n perjudica un altre, i dona la casualitat que aquest altre producte que es perjudica a casa nostra és la producció de carn, de la qual som els principals productors a nivell de l'Estat espanyol.

En els altres aspectes agrícoles concrets, com és el tema del vi, efectivament nosaltres seguim una política molt diferent de conjunt de la que segueix l'Estat espanyol. En seguir una política diferent és molt natural que la política de preus no sigui favorable a casa nostra. D'altra banda, cal considerar també, en el món de la carn i en el món dels cereals, que les estructures cerealistes a Espanya han estat, per segles, predominants dintre de la voluntat, àdhuc de la mentalitat dels governants, que han transcorregut durant segles pràcticament, i això encara està fixat, jo diria que àdhuc en els cromosomes de molts dels que ens governen, i, com a conseqüència, tenen una visió molt més àmplia de la política cerealista que no de la política ramadera, i menys d'aquesta política ramadera intensiva que és una creació d'un poble imaginatiu com és el poble català, en la qual s'han esmerçat quantitats enormes, no solament de diners sinó de tecnologia, essencialment, imaginació i moltíssima dedicació. Això pot trontollar; no es pot enfonsar, però indiscutiblement pot trontollar.

Davant d'això, què és el que ha fet, el que està fent i el que pensa fer el Departament? El Departament ha continuat, des del principi de la seva institució en l'actual Executiu, fent reunions sectorials, entenent per sector des de l'extrem ocupat pel productor fins a l'extrem ocupat pel consumidor. En aquesta línia de treball nosaltres hem reunit ja el sector del vi. El sector del vi ha elaborat ja un document que ha fet seu aquesta Conselleria i que ha tramès al Ministeri corresponent, essent avalador de les conclusions a què el sector del vi ha arribat per tenir una protecció eficient; jo diria, més que protecció, una defensa honesta i sana de l'esforç que estan fent els nostres pagesos per aconseguir salvar un producte socialment molt important, i jo diria que qualificadament més important encara, que és el que pretén fer Catalunya.

El sector del vi, davant la crisi a què ens aboquen uns preus que no premien la qualitat indiscutiblement, sinó que premien la quantitat, demana que hi hagi una col·laboració íntima a través de l'Administració i dels administrats, en aquest cas els viticultors. A casa nostra, indiscutiblement, això es fa. No s'ha pres ni una sola decisió en què tot aquest sector no hagi estat consultat. I això hem procurat que arribi a nivell de l'Estat espanyol i nosaltres hem estat els valedors perquè això arribi i, com he dit abans, aquest document està ja contemplat per l'actual Ministeri d'Agricultura com a solució futura del problema del vi.

Es demana, ho ha anunciat el Diputat, que es compleixi estrictament l'Estatut de la Vinya i el Vi de l'any 72, el qual impedeix plantacions, regadius, etc. etc., que facin baixar la qualitat del vi perquè aquest vi es converteixi en alcohol i això trenqui el cicle de qualitat que nosaltres volem fer. Es demana una orientació del consum i es dona el cas paradoxal que és un consum que està davallant, que va de baixa, ha baixat a Catalunya, a casa nostra de seixanta-quatre litres fa cinc anys a cinquanta-sis litres actualment. Això, naturalment, per als viticultors és alarmanant malgrat que sigui una xifra bastant alta de consum, comparable en mitjana a la d'Europa, però està en franca davallada i aquesta davallada ve, tal vegada, per la manca de qualitat.

Promoció de les denominacions d'origen: nosaltres ens hem avançat a això, estem fent, varem fer la mostra de vins, continuarem fent mostres de vins, estem escampant i expandint la qualitat d'una forma amplíssima arreu de Catalunya. Es demana el que nosaltres no podem fer, que es faci una bona política d'exportació i una política d'estocs.

En relació amb els cereals, que és un altre dels productes en què ens podem veure afectats, indiscutiblement no guarden una harmonia quant a les possibilitats del desenvolupament de la ramaderia, que té el seu punt flac en el preu d'aquests cereals; és el que estem fent i és el que esperem.

A les reunions d'aquest any del FORPPA, que jo considero que, filosòficament parlant, han estat més ben orientades que altres anys, però un sempre pot posar un bri de desconfiança en què les normes complementàries que sempre s'han dictat però no sempre s'han complert es compleixin. Vull dir però, en pro de la defensa de l'acció del FORPPA, que aquest estudi de normes complementàries per part de la comissió especialitzada del FORPPA continua encara treballant i continua sobre el tema, en general, de preus i millora d'aquests preus, actuant sobre les estructures, actuant sobre el finançament, actuant, com deia abans el senyor Diputat, sobre preus de combustible, actuant sobre preus d'adobs, etc.

Caldria per això, com a resum, fer a través d'aquesta política de preus, ja que la situació és prou alarmant, sobretot per a la ramaderia, caldria fer un toc d'atenció de quina és la situació real i de quina és la posició a adoptar.

Quan es generen uns preus es té en consideració l'aspecte de la possible collita dintre de casa nostra. La collita de cereals que es veia venir a Espanya era molt esplendorosa, malgrat la secada, perquè en zones cerealístiques hi va haver unes pluges oportunes, i la climatologia s'anava portant bastant bé. Les calors que han vingut, la secada anterior, sumats els dos factors, han fet que no s'esperés més enllà d'una collita de cinc milions de tones de cereals. Aquí, el que ens interessa essencialment a nosaltres, en el tema que estem parlant, és l'ordi, i gairebé centrem la qüestió en l'ordi. Això portarà com a conseqüència la importació de dos o tres milions de tones de cereals/pinso, que entraran, fixem-nos-hi, entraran pels ports de Barcelona i de Tarragona, o sigui, entraran, diríem així, pels ports naturals de consum, ja que la major quantitat, no m'agrada utilitzar xifres, la major quantitat de fàbriques de pinso són concentrades a Catalunya, i com he dit

abans, el consum de cereals/pinso de Catalunya, en aquest cas sí que daré xifres, és el 40% del que es consumeix arreu de tot l'Estat espanyol.

Té molta importància, doncs, considerar indiscutiblement que l'entrada d'aquest cereal/pinso es realitzarà pels ports de Barcelona i de Tarragona perquè això portarà a una decisió, ha portat ja a una decisió posterior que aquest Departament ha fet seva i ha pressionat sobre el Govern de Madrid. Després ho explicaré.

També vull dir, i és molt important a considerar pels nostres ramaders, que aquells Diputats que són prop dels ramaders, que estan prop del camp, com ho deia abans el senyor Borràs, tenen obligació d'anar a conèixer que hi ha quaranta-dues mil tones de porc que estan emmagatzemades, i quaranta-dues mil tones de canals de porc emmagatzemades és una quantitat enorme de quilos que han de sortir al mercat un moment o altre, segurament esperant l'estratègia turística, el moment de l'arribada turística; perquè tenen un fre enorme, tenen el fre a l'exportació, ja que fins ara no hem sabut vèncer la pesta porquina africana, i ens impedeix, per tant, donar als mercats exteriors aquest tipus de canals. Aquest fet —que és una realitat molt dramàtica, però és una realitat— incidirà de forma negativa, indiscutiblement, sobre el preu del porc. En incidir de forma negativa sobre el preu del porc, s'ha de prendre una decisió dràstica, la decisió pensada a nivell de l'Estat espanyol, i que s'està portant a cap, és la supressió de mares, el programa és el sacrifici de cinquanta mil mares, fins aquest moment se'n porten sacrificades vint mil. Això —n'hem de ser conscients— és un vertader crit d'atenció; ens hem de fer la reflexió perquè els nostres ramaders ens ajudin a prendre les mesures pertinents de què és el que cal fer per resoldre aquest greu problema que ens ve a sobre.

Nosaltres també hem donat un crit d'atenció al Ministeri, perquè les línies creditícies d'ajuts a empreses ramaderes de tot tipus siguin molt cauteloses, i tan restrictives com puguin ser. És a dir, no ens interessa fer una política excedentària de productes animals, per crear-nos posteriorment un greu problema als mateixos productors, amb la baixada segura de preus que hi ha d'haver.

Quant a la interrelació, per dir-ho així, cereals-pinso-producció ramadera, les mesures oportunes que nosaltres creiem que s'haurien de prendre, i que amb els diàlegs amb FORPPA hem anat indicant, són que, dels cereals pinsos, evitar-ne l'augment de preus produït pel finançament que el SENPA enguany aplica. Segon, demanar a FORPPA la revisió de preus d'entrada dels cereals, o sigui, l'augment dels quinze cèntims mensuals. Tenint en compte la manca de cereals que enguany ha provocat la climatologia, i preveient, com deïem, l'entrada d'aquests milions de tones pels ports de Barcelona, demanar que l'impost compensatori de gravamen interior i els drets reguladors d'aquests cereals siguin al més reduïts possible perquè la fabricació de pinsos a Catalunya sigui possible. I així, tenim una conseqüència doble: nosaltres aprofitem el sorgo, que és, possiblement el cereal que s'importarà, i impedim, o canalitzem el moviment de l'ordi de Castella cap a Catalunya, evitant una despesa innecessària, perquè hi hauria un doble camí de sorgo cap a Castella i d'ordi cap a Catalunya, i com que es poden compensar tècnicament,

perfectament bé, les fórmules d'ordi amb sorgo, i les de sorgo amb ordi, creiem que aquesta és una solució que pot ser bona i real, essencialment per als ramaders de casa nostra.

Demandar al mateix temps que per part de SENPA s'agilitzin els tràmits perquè els consumidors dels cereals-pinsos, que són els nostres ramaders, puguin ésser considerats com a entitats col·laboradores del SENPA, amb les mateixes condicions que actualment són vigents per als comerciants. Aquesta ha estat la nostra línia d'actuació, aquest és el contacte directe que estem tenint amb FORPPA; esperem que aquesta sèrie de mesures que hem indicat pugui anar-les assumint FORPPA, les faci realitat, i doni un resultat positiu per a aquest mal moment que està

passant, essencialment, la nostra ramaderia de tipus intensiu.

Senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Borràs no desitja replicar? *(Pausa.)* Molt bé.

Senyors Diputats, hem arribat al final de l'ordre del dia d'aquesta sessió.

Excepte possibles alteracions de darrera hora, hi ha previst que la propera sessió començarà dijous dia 25 a les 10 del matí. De tota manera, la convocatòria es confirmarà per la via ordinària.

S'aixeca la sessió.

(S'aixeca la sessió a dos quarts i quatre minuts de dues del migdia.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)

carrer, núm.

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

PARLAMENT DE CATALUNYA

L'OBRA LEGISLATIVA 1932-1939

Edició i estudi introductori a cura
d'Ismael E. Pitarch

Prefaci
del M. H. Sr. Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
BARCELONA
1981

Recopilació de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya durant el període de 1932-1939, reproduïdes en facsímil i ordenades per matèries. Estudi introductori sobre la funció legislativa al Parlament de Catalunya.

Format 210x310 mm

425 pàgines

Relligat en símil pell i daurats, amb sobrecoberta a 4 tints.

De venda a la Majordomia del Palau del Parlament, i a les llibreries següents: Barcelona: Ballester, Bosch, Hogar del Libro, Llibreria de Ciències Mèdiques i Jurídiques i Porter.— Girona: Llibreria 22.— Lleida: Urriza.— Madrid: Llibreria Marcial Pons.— Mataró: Llibreria Robafaves.— Tarragona: Vyp.— Vic: La Tralla.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80

